

Arrest

nr. 40 973 van 29 maart 2010
in de zaken RvV X / II en
RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op respectievelijk 12 februari en 15 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 januari 2010 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie van het verblijf, aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 januari 2010 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 januari 2010, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten C. DECORDIER, E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Op 30 augustus 2009 komt verzoekster het Rijk binnen met een geldig paspoort en een visum geldig van 29 augustus 2009 tot 4 september 2009.

Op 9 september 2009 dient verzoekster een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 12bis, §1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie van het verblijf.

Dit is de eerste bestreden beslissing welke wordt gemotiveerd als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN DE AANVRAAG TOT VERBLIJF :

In toepassing van het artikel 12 bis § 1, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de aanvraag ONONTVANKELIJK.

MOTIVERING :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motieven die betrokkene inroept, te weten :

Het feit dat betrokkene gehuwd is met een gevestigde onderdaan ; houdt geen buitengewone omstandigheid in. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden wordt van haar echtgenoot. Dit houdt geen schending in van familiale of echtelijke band. De scheiding houdt geen onherstelbare of ernstige schade in. Betrokkene kan na het bekomen van haar visum gezinshereniging terugkomen naar België om haar gezinsleven nadien verder te zetten.

Het feit dat betrokkene op 30/08/2009 naar België kwam met een toeristenvisum voor 7 dagen, welk te kort was om alle papieren bij elkaar te verzamelen, nodig voor gezinshereniging, vormen geen buitengewone omstandigheden. Trouwens betrokkene wist dat zij na het verstrijken van haar visum het Belgisch grondgebied diende te verlaten. Zij had de mogelijkheid om in haar land van herkomst een D-visum aan te vragen.

Tevens voldoet betrokkene (of één van de partners die verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België) niet aan de voorwaarden gesteld in art. 10, § 1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 15/09/2006 ; zij is minder dan 21 jaar.

Bijgevolg wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard door de bijlage 15 ter aan betrokkene te betekenen.(…)”

Op 18 januari 2010 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Dit is de tweede bestreden beslissing welke als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – Model B

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid

wordt aan Y.K.D. (...)

geboren te USSR, op (...)1991, Rusland (federatie van), het bevel gegeven om uiterlijk op 17/02/2010 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje,

Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

In toepassing van het artikel 12bis §1, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de aanvraag onontvankelijk. De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid.(...)

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de hieronder geciteerde schendingen aan:

“(...) Schending van de artikelen 9, 10, 12bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur; (...)”

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“(...) Doordat, De bestreden beslissingen samen gelezen, de verzoekende partij verplichten terug te keren naar de Russische Federatie om aldaar bij de Belgische diplomatieke post in Moskou een aanvraag voor een visum D te doen;

Terwijl, Daarop het dossier van de verzoekende partij wordt opgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel, die dan een visum D zal afleveren, waarop de verzoekende partij kan terugkeren naar de echtelijke woning in Wervik, na een periode die niet vooraf valt in te schatten en die ettelijke maanden kan bedragen;

Dat de vormvereiste die is voorgeschreven door art. 9 2e lid van de Vreemdelingenwet en volgens de welke de machtiging tot een verblijf van meer dan 3 maanden moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, de bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling, een zuivere vormvereiste is en een inmenging vormt in het recht van de verzoekende partij op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven.

Dat deze vormvereiste niet valt onder de uitzonderingen op de toepassing van het art 8 EVRM en zij dus een inbreuk vormt op deze bepaling (RvS 25 maart 1994, nr. 46.660, RACE 1994, z.p.);

Dat, nu het huwelijk niet wordt ontkend, de echtgenoten krachtens het art. 231 BW tot samenwoning verplicht zijn en de woonplaats van de verzoekende partij te Wervik is te situeren;

Dat evenmin wordt ontkend in de bestreden beslissing, dat de echtgenoten voldoen aan alle vereisten, behoudens de vereiste van de minimum leeftijd;

Dat de memorie van toelichting bij de Wet van 15 september 2006 uitdrukkelijk stelt dat toch een machtiging kan worden verleend aan onderdanen van landen, waarmee België geen bilateraal akkoord heeft, en die niet voldoen aan de leeftijdsvereiste indien er geen sprake is van misbruik (Memorie van Toelichting, Doe. Kamer, zitting 2005-06. nu. 51 2478/001, 39);

Dat zulks in casu het geval is of in elk geval is daar geen sprake van in de bestreden beslissing; Dat de verzoekende partij voorhoudt, dat het in de praktijk voor inwoners van Ingoesjetië, behalve wanneer ze via een Russisch reisbureau \$3000 neertellen niet mogelijk is om een D-visum aan te vragen;

Dat de echtgenoot van de verzoekende partij een eenvoudige arbeider is, die ongeveer €1.400/maand verdient, terwijl een verblijf in Moskou meer dan €1000/maand kost (<http://www.likehome.rulapartments>), met daarenboven nog de kostprijs van het ticket (€800);

Dat het in de gegeven omstandigheden (huwelijk niet betwist geen gegevens van enig misbruik), niet te motiveren valt, waarom een eenvoudig jong gezin, voor maanden uit elkaar zou worden gehaald, om de samenstelling van een dossier mogelijk te maken, dat toch in Brussel wordt afgewerkt;

Dat de in het middel aangeduide wettelijke bepalingen werden geschonden, op de eerste plaats het art. 8 EVRM, terwijl niet wordt gemotiveerd waarom het geval van de verzoekende partij zou vallen onder de uitzonderingen van art. 8; (...)"

In haar tweede verzoekschrift vult verzoekster het enig middel aan als volgt:

"(...) De ingeroepen grieven zijn een schending van art. 12bis § 1, 2 lid, 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet genoemd) en van art. 8 E.V.R.M.

1. Art. 12bis § 1, 2e lid, 3° van de Wet van de Vreemdelingenwet stelt:

'In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen hij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.'

De bestreden beslissing dd. 12.01.2010 stelt dat er geen uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn. Nochtans is verzoekster van mening dat zoals zij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag heeft laten weten, er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Het begrip buitengewone omstandigheden' is uiteraard een relatief begrip, dat dient beoordeeld te worden door de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid of in geval van beroep tegen de door hem genomen beslissing, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien verzoekster genoodzaakt zou worden haar aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade van haar land, zou zij zich naar Moskou dienen te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen. Het is echter genoegzaam geweten dat inwoners van de Caucasus-republieken in Moskou als ongewenste vreemdelingen - méér nog als mogelijke terroristen – beschouwd worden. De aanwezigheid van een dergelijke vijandige houding t.o.v. de inwoners van de Caucasus-republieken dient zeker als een buitengewone omstandigheid beschouwd te worden, die het voor verzoekster mogelijk moet maken haar aanvraag in te dienen bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats.

2. Verder zijn de bestreden beslissingen een inbreuk op art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM. stelt:

'Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling'. Indien verzoekster haar echtgenoot en het land zou dienen te verlaten, ware dit een grove inbreuk op het recht op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven. Het ware inderdaad een ongeoorloofde inmenging van een openbaar gezag in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, die niet genoodzaakt wordt door de bescherming van de openbare orde. (...)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat verzoekster in de aanhef van haar middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet maar in haar uiteenzetting louter inhoudelijke kritiek aanvoert zodat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Het middel zal dan ook vanuit het oogpunt van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht verder worden onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 9 september 2009 een aanvraag gezinshereniging indiende bij het stadsbestuur van de gemeente Wervik zich beroepende op uitzonderlijke omstandigheden zoals omschreven in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt wat volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de **buitenlandse echtgenoot** of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;*
- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;*
- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voorzover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.”

Uit de hierboven geciteerde artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet volgt dat een vreemdeling zijn aanvraag om een machtiging tot verblijf te verkrijgen, dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Enkel indien de vreemdeling zich in de uitzonderingsgevallen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bevindt en hij dit kan aantonen, kan worden afgeweken van de algemene regel en kan de aanvraag worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de volgende documenten neerlegde bij de voormelde aanvraag: een geldig paspoort en visum van 7 dagen, geldig van 29 augustus 2009 tot 4 september 2009, een huwelijksakte, een geboorteakte, een attest van voldoende huisvesting, aansluitingsattest van de mutualiteit, een medisch attest.

Verzoekster stuurde eveneens een brief op naar de verwerende partij die dateert van 8 september 2010 waarin zij het volgende stelde: *“Y.K. (...) is na het verloop van haar visum niet teruggekeerd naar Rusland en hiervoor willen wij met deze brief graag buitengewone omstandigheden inroepen. Ze heeft visum gekregen maar voor 7 dagen en dat was te kort om alle papieren klaar te maken. Zij is gehuwd met K.I. (...) die reeds een verblijfskaart heeft van onbeperkte duur. Zij heeft in de voorbije maanden alle nodige papieren voor gezinshereniging voorbereiden in Rusland zelf. Zij had bij aankomst in België alle noodzakelijke papieren al bij, behalve het attest dat opgehaald moet worden bij de mutualiteit in België. Dit is ondertussen ook gebeurd. Wij hopen op begrip voor deze buitengewone omstandigheden.”*

Op 12 januari 2010 verklaart de verwerende partij de voormelde aanvraag onontvankelijk op grond van de volgende motivering die luidt als volgt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motieven die betrokkene inroept, te weten :

Het feit dat betrokkene gehuwd is met een gevestigde onderdaan; houdt geen buitengewone omstandigheid in. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden wordt van haar echtgenoot. Dit houdt geen schending in van familiale of echtelijke band. De scheiding houdt geen onherstelbare of ernstige schade in. Betrokkene kan na het bekomen van haar visum gezinshereniging terugkomen naar België om aar gezinsleven nadien verder te zetten.

Het feit dat betrokkene op 30/08/2009 naar België kwam met een toeristenvisum voor 7 dagen, welk te kort was om alle papieren bij elkaar te verzamelen, nodig voor gezinshereniging, vormen geen buitengewone omstandigheden. Trouwens betrokkene wist dat zij na het verstrijken van haar visum het Belgisch grondgebied diende te verlaten. Zij had de mogelijkheid om in haar land van herkomst een D-visum aan te vragen.

Tevens voldoet betrokkene (of één van de partners die verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België) niet aan de voorwaarden gesteld in art. 10, § 1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 15/09/2006 ; zij is minder dan 21 jaar.

Bijgevolg wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard door de bijlage 15 ter aan betrokkene te betekenen.

(…)”

Uit de motivering blijkt dat de verwerende partij uitvoerig is ingegaan op alle elementen die verzoekster heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, §1, lid 2, 3 van de Vreemdelingenwet en dat zij oordeelde dat de elementen die verzoekster had ingeroepen niet konden worden aangenomen als buitengewone omstandigheden die het rechtvaardigen dat verzoekster de voormelde aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar verzoekster in de aanhef van haar middel de schending aanvoert van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en verder betoogt dat het voorgeschreven vormvereiste van het artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet *“een zuivere vormvereiste is en een inmenging vormt in het recht van de verzoekende partij op de eerbiediging van haar privé en gezinsleven”*, dient te worden opgemerkt dat verzoekster dergelijke schending niet dienstig kan aanvoeren daar de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in haar inleidende verzoekschriften aanvoert dat het financieel onmogelijk is om via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland een visum D aan te vragen en dat een vijandige houding ten aanzien van inwoners van de Caucasus-republieken zeker als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd, stelt de Raad vast dat verzoekster dit element niet heeft aangevoerd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis, §1, lid 2, 3 van de Vreemdelingenwet in het kader van haar aanvraag zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te houden. Het komt toe aan verzoekster die zich wenst te beroepen op buitengewone omstandigheden om dit duidelijk mee te delen aan het bestuur alvorens deze overgaat tot de beoordeling van de aanvraag. A posteriori uiteengezette buitengewone omstandigheden zoals in casu, kunnen geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert eveneens aan dat het huwelijk niet wordt ontkend en dat er geen gegevens van enig misbruik zijn en dat het niet te motiveren valt dat een eenvoudig jong gezin voor maanden uit elkaar zou worden gehaald om de samenstelling van een dossier mogelijk te maken, dat toch in Brussel wordt afgewerkt. Dienaangaande dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing enkel vaststelt dat de uitzonderlijke omstandigheid die verzoekster heeft ingeroepen, met name het feit dat zij gehuwd is met een gevestigde onderdaan, niet kan worden aangenomen als buitengewone omstandigheid welke rechtvaardigt dat zij de voormelde aanvraag indient bij de gemeente van haar verblijfsplaats zoals bepaald door het hierboven geciteerde artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat er geen gegevens voorhanden zijn dat er enig misbruik is en dat het huwelijk op zich niet wordt ontkend door de verwerende partij doet geen afbreuk aan het voormelde determinerend motief van de bestreden beslissing met name dat het feit gehuwd te zijn geen buitengewone omstandigheid inhoudt. Verzoekster gaat niet akkoord met de bestreden beslissing maar dit kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Noch een schending van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht wordt hiermee aangetoond.

Waar verzoekster aanvoert dat er toch een machtiging kan verleend worden aan onderdanen van landen waarmee België geen bilateraal akkoord heeft, en die niet voldoen aan de leeftijdsvereiste indien er geen sprake is van misbruik, dient te worden vastgesteld dat het determinerend motief van de bestreden beslissing luidt: *“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* Verzoekster betwist dit determinerend motief niet. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In zoverre verzoekster met dit argument een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet voor ogen heeft, wijst de Raad naar de inhoud van dit reeds geciteerde artikel en stelt hij vast dat verzoekster zelf aangeeft niet te voldoen aan de leeftijdsvereiste van 21 jaar maar zich louter beroept op een memorie van toelichting waarin sprake zou zijn van een “mogelijkheid”. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet is geschonden daar zij is geboren op 12 december 1991 en zij dit bovendien zelf niet betwist. De verwerende partij stelt terecht in haar motivering: *“Tevens voldoet betrokkene (of één van de partners die verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België) niet aan de voorwaarden gesteld in art. 10, § 1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; zij is minder dan 21 jaar.”*

De Raad concludeert dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster toont met haar grieven niet aan dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Waar verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, verwijst de Raad vooreerst naar voormeld artikel.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormelde artikel 8, 1ste lid EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De Raad stelt vast dat verzoekster op 20 juli 2008 gehuwd is te Rusland en dat zij pas 30 augustus 2009 naar België kwam om, zoals later is gebleken, haar echtgenoot te vervoegen. Op 9 september 2009 diende zij een aanvraag gezinshereniging in bij het stadsbestuur van de gemeente Wervik op grond van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Zij legde onder andere een buitenlandse huwelijksakte neer en een attest van voldoende huisvesting.

Daargelaten de vraag of verzoekster, rekening houdend met het voormelde, heeft aangetoond een gezin te vormen dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM inderdaad niet kan worden uitgelegd als zou er voor de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend bij de gemeente van haar verblijfplaats in België diende zij onder de uitzonderingsgevallen te vallen zoals bepaald in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM (RvS 30 april 2004, nr. 130.936).

De bestreden beslissingen strekken er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken, doch houden enkel in dat de aangehaalde situatie van verzoekster geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die haar vrijstelt om haar aanvraag tot gezinshereniging volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit haar land van herkomst in te dienen (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122).

De bestreden beslissingen houden geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul v. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien dient erop gewezen te worden dat uit de hierboven uiteengezette feitelijke gegevens blijkt dat verzoekster voor haar komst naar België haar gezinsleven zonder problemen heeft kunnen beleven terwijl zij toen al gehuwd was. Er kan dan ook niet worden ingezien in welk opzicht de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat haar gezinsleven zal worden verstoord. Verzoekster toont niet aan dat de terugkeer naar haar land van herkomst om daar conform de wettelijke verplichting een aanvraag tot gezinshereniging aan te vragen in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op gezinsleven.

Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Waar verzoekster aanvoert dat niet gemotiveerd wordt “*waarom het geval van verzoekster zou vallen onder de uitzondering van artikel 8 van het EVRM*”, dient erop te worden gewezen op dat noch de formele motiveringsplicht vervat in de Wet van 29 juli 1991 en in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvat zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

Waar verzoekster in de aanhef van haar middel de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schending betreft.

Wat de aangevoerde schending van ‘*het algemeen principe van behoorlijk bestuur*’ betreft, stelt de Raad wederom vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel, gelet op artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoekster verwijst in zeer algemene bewoordingen naar ‘*het algemeen principe van behoorlijk bestuur*’ zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de voormelde aangevoerde schending niet als een ontvankelijk middel worden gezien.

Het enig middel van verzoekster is in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU